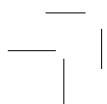

Het Patroon

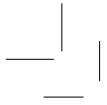
boek 2

Kimoh'ra

Dianne Arentsen

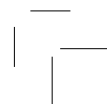
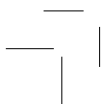

Het Patroon

boek 2

Kimoh'ra

Dianne Arentsen

Eerder verschenen in de serie Het Patroon:
Boek 1 : Ithana

© 2018 Dianne Arentsen
© 2018 Zilverbron
Alle rechten voorbehouden

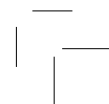
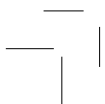
Omslagontwerp: Elena Crielaard
Wereldkaart: Ruud Arentsen

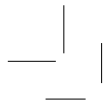
Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Cocky van Dijk

Eerste druk, maart 2018

ISBN 978 94 6308 111 5
NUR 285, 334

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: zilverbron
Twitter: @Zilverbron
www.artbooksshop.com

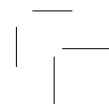
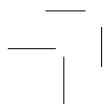

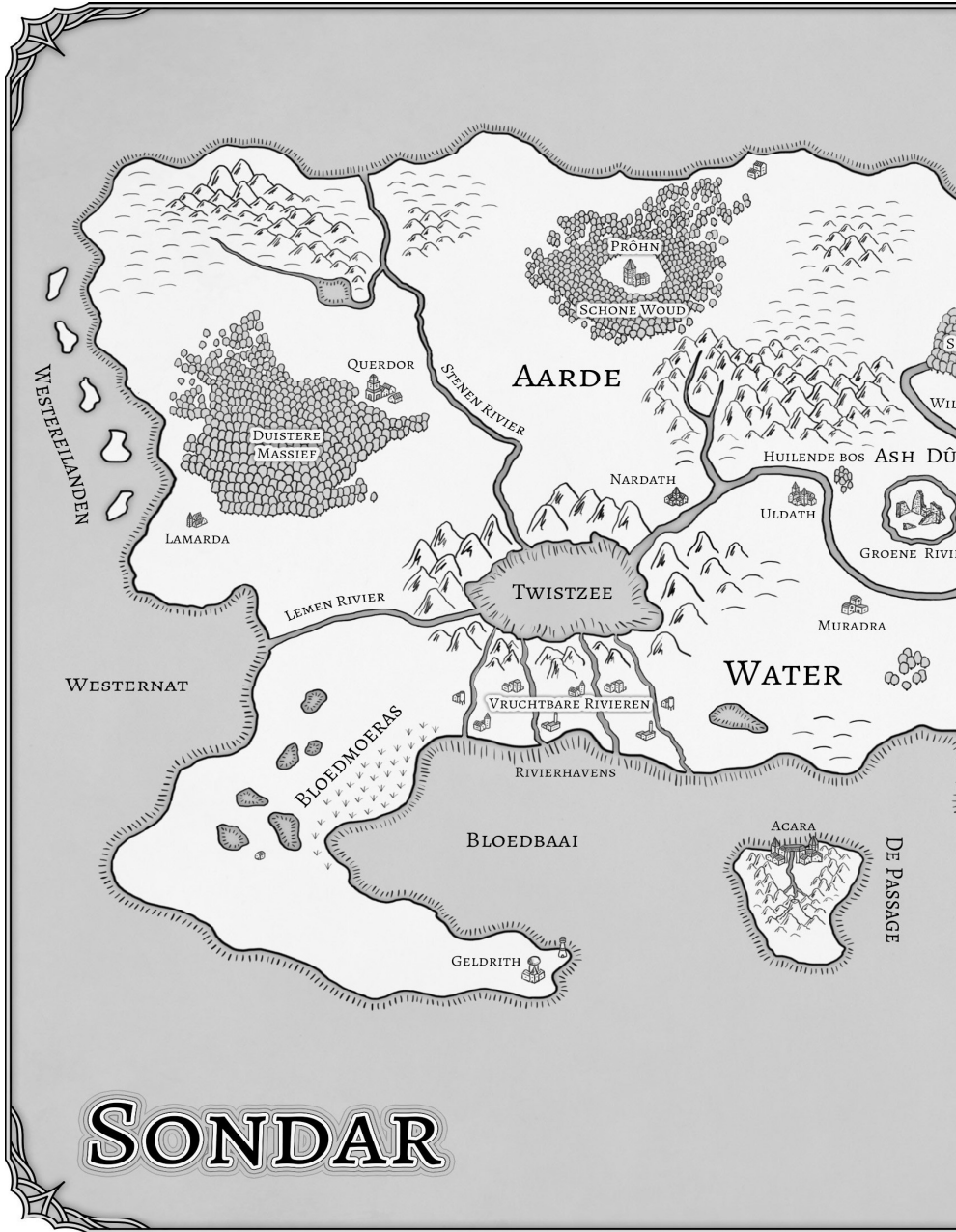
Het Patroon

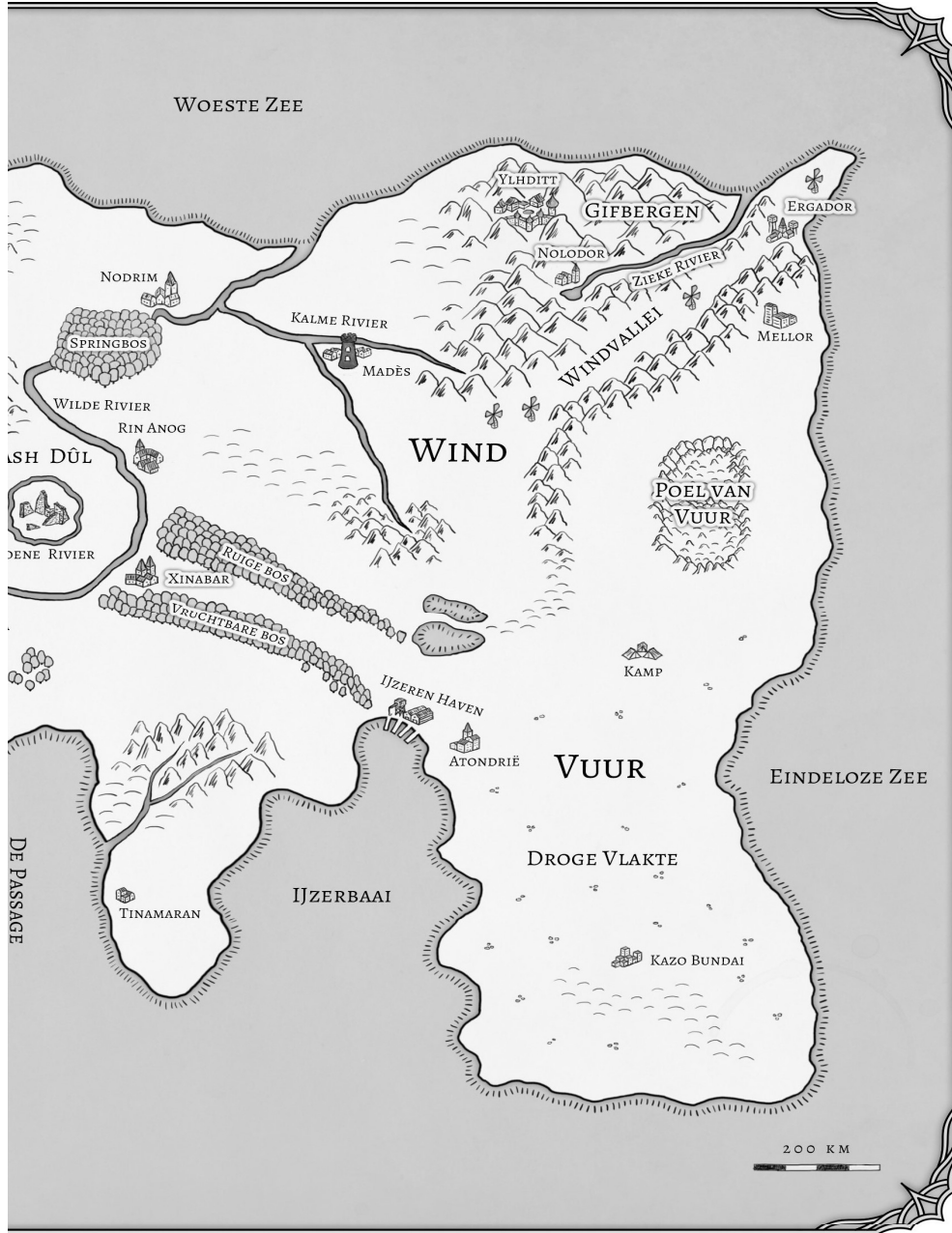
boek 2

Kimoh'ra

Dianne Arentsen

Proloog

Ithana's lichaam voelde aan alsof ze was bekogeld met stenen. Haar hoofd bonsde, haar mond was droog en haar keel ruw. Met moeite stapte ze over een dode farzel heen. De bleke huid en witte haren van het mannetje waren besmeurd met bloed. Overal waar ze keek waren de gevolgen van haar verwoesting zichtbaar. Brandende bomen, plasjes ijs die alweer aan het smelten waren, verminkte lichamen... Ze schopte tegen een tak, graaide een steen van de grond en smeed die naar het dichtstbijzijnde vuur. Farzu had haar verraden, hij had haar alles ontnomen: Fuz, Taag, Skay.

'Nou, nou.' Een man stapte achter een boom vandaan. 'Die steen kan er ook niets aan doen. Reageer je je altijd af op onschuldige objecten?'

Ithana klemde haar kaken op elkaar. De man was lang en had donkere haren die half voor zijn gezicht vielen. Ze balde haar vuisten. *Leffin*. Hij was een lui-men, een van de zeven rassen van Sondar. Ze had hem slechts één keer eerder ontmoet, in het kasteel van de machthebber van Rin Anog. 'Ik had verwacht dat je meer zou zijn dan de loopjongen van dat verachtelijke lijk.'

De mondhoeken van Leffin gingen iets omhoog. 'Ik ben niet gekomen namens Farzu.'

Ithana trok de boog van haar schouder en legde een pijl aan. 'Blijf waar je bent.'

Leffin kwam in een rechte lijn op haar af.

Ithana richtte op zijn schouder en liet los. De pijl ketste af, alsof Leffin een schild om zich heen had, en viel naar beneden. Onmiddellijk legde ze een tweede

pijl aan. Het projectiel schoot door de lucht, maar met hetzelfde resultaat.

Leffin was nu zo vlakbij dat ze haar boog niet meer kon gebruiken. Ze smeed hem opzij en trok haar zwaard. 'Blijf staan!'

Leffin grijnsde. 'Probeer me maar te raken, ik daag je uit.'

Ithana prikte met de punt in zijn borst. 'Onderschat me niet.'

Hij deed een stap naar voren, waardoor Ithana naar achteren werd geduwd, alsof er iets hards tussen haar wapen en Leffin zat.

Ze hakte naar zijn benen, maar opnieuw was er een blokkade, alsof hij gemaakt was van steen. De slag trilde door tot in haar arm. Steeds wilder begon ze hem te lijf te gaan, zonder effect. Hij bleef staan, als een ijzeren paal waar geen wapen doorheen kwam. Haar schouders zakten naar beneden en ze smeed het zwaard opzij. Vervolgens keek ze hem strak aan. 'Ben je gekomen om mij te vermoorden?'

'Integendeel.' Hij sloeg zijn armen over elkaar en keek peinzend op haar neer. 'Farzu heeft meer vijanden.'

Ithana zocht steun bij een boom. 'Als je naar Farzu zoekt, ben je te laat. Hij is allang verdwenen.'

'Ik ben hier voor jou.' Hij gebaarde om zich heen, naar de geknakte bomen en een diepe spleet in de aarde. 'Je hebt eindelijk ontdekt wat je kunt als deel van het patroon. Laat mij je trainen, zodat je controle krijgt over je kracht.'

Ithana vernauwde haar ogen. 'Ik wed dat je bent gekomen om te spioneren voor dat rottende kadaver.'

'Ik werk net zomin voor Farzu als jij, hoewel ik met jou wel wil samenwerken.'

Ze wreef over haar gezicht. 'Hoe weet ik of je de waarheid spreekt?'

Leffin haalde zijn schouders op. 'Als je Farzu echt

haat, heb je geen andere optie. Kun je je voorstellen hoeveel pijn je hem kan doen als je je kracht onder controle hebt?’

Ithana sloot haar ogen. Ze voelde de energieën door haar lichaam stromen, maar het lukte haar niet om ze te gebruiken.

Leffin pakte haar schouders beet, haar ogen schoten open.

‘Met jouw gave,’ zei Leffin, ‘kun je voorwerpen sterker maken of wevers krachtiger laten functioneren. Je kunt de kracht voelen, nietwaar?’

Ithana wierp hem een kwade blik toe.

‘De energie bruist door je aderen, maar ze heeft geen uitlaatklep. Je hebt geen focus. Dit,’ Leffin gebaarde nogmaals naar de ravage om hen heen, ‘is alleen gebeurd omdat je zo kwaad was dat je de kracht niet meer kon beteugelen. Als je hem nog een keer vrijlaat zonder dat je controle hebt, zal hij alles en iedereen om je heen vernietigen, ook je vrienden.’

Ithana zette een stap bij hem vandaan. ‘Ik heb alleen slaap nodig en het kan me niets schelen wie ik raak. Vrienden heb ik niet en zal ik ook nooit meer krijgen. Ze maken je zwak.’

Leffin schudde zijn hoofd. ‘In je eentje kun je Farzu niet aan. Ik kan je helpen, maar niet hier. Ga met me mee.’

Ithana aarzelde. ‘Als je me bedondert, krijg je daar spijt van.’

‘Dat geldt ook voor jou. Als ik je help, verwacht ik dat je Farzu doodt en dat je niet als een hulpeloos meisje terugkruipt naar je vroegere meester.’

‘Nooit!’

‘Goed, dat is dan duidelijk. We kunnen vertrekken.’

Ze keek om zich heen. ‘Waarnaartoe?’

‘Naar mijn familie in Nodrim. Mijn moeder en broer haten Farzu net zo erg als jij en ik.’

Hoofdstuk 1

Een half jaar later

Het geluid van een gong galmde door de lucht, het teken dat de lente was begonnen. Een frisse wind blies Ithana's haren naar achteren. Ze spreidde haar armen en schuifelde iets dichterbij de rand van een klein, zwevend plateau. Ruim honderd meter onder haar stond een flinke menigte.

Ithana draaide haar hoofd opzij naar Joran, de jongere broer van Leffin. Hij oogde niet ouder dan zestien, hoewel hij vierentwintig was, zeven jaar ouder dan zij. Hij stak minstens twee hoofden boven haar uit, had een smal gezicht en zijn witblonde haren hingen steil naar beneden. Zijn groene ogen waren op haar gericht. 'Ben je er klaar voor?'

De neuzen van haar laarzen bungelden boven de afgrond. Ze haalde diep adem en knikte. 'Het is nu of nooit.'

Joran gaf haar een duw. Haar lichaam helde naar voren en de zwaartekracht trok haar naar beneden. Zenuwen gierden door haar lijf. Haar haren werden omhoog geblazen en haar kleding klapperde. Haar maag maakte een buiteling. De grond naderde en de wind brulde in haar oren. Ithana lachte, dit was waar ze voor gemaakt was, waar ze van hield. Ze bandte de toeschouwers uit haar gedachten en concentreerde zich volledig op haar doel. In haar hand klemde ze een rode bal. Het ding was gemaakt door een wever. Vanwege Ithana's kracht als deel van het patroon werd het

weefsel versterkt. Kleine, rode lichtjes knetterden om haar heen. Haar lijf schokte van de energie die ze opbouwde.

Op het gras aan haar rechterkant was een groot, rood kruis geschilderd. Ze bundelde haar energie en wierp de bal naar het gemarkeerde punt. Een enorme knal was het gevolg en stukken aarde slingerden alle kanten op. Ithana beschermde haar gezicht en ging de brokstukken zo goed mogelijk uit de weg.

Vlak erna kwam ze op een zacht doek terecht. De stof bewoog mee en slingerde haar weer omhoog. Joran zoefde haar voorbij. Omdat hij een luimen was, had hij een flexibel lichaam en brak hij bijna nooit wat. Zodra hij landde, veerden zijn benen mee. Hij sprong gelijk op haar af en ving haar op voordat ze opnieuw op de doek terecht kon komen.

Joran zette haar naast zich neer, zijn gezicht straalde. 'Het is je gelukt! Je hebt het respect van de luimen verdiend.'

Nu pas drong het gejuich van de omstanders tot haar door. 'Klopte de locatie?'

Joran duwde een pluk haar uit zijn gezicht. 'Dat zullen we snel genoeg zien. Kom mee, moeder wever wacht op ons.' Hij greep haar hand en sleepte haar achter zich aan naar het gapende gat.

Moeder wachtte hen al op. Ithana keek omhoog naar de lange vrouw. Ze was zevenenvijftig jaar, maar zag er geen dag ouder uit dan dertig. Ze had blonde haren die steil naar beneden vielen tot aan haar schouders en een pony die net boven haar ogen eindigde. Ooit was ze moeder van vier kinderen: Leffin, Joran en nog twee meisjes, een tweeling die niet meer leefde.

'Moet je kijken,' zei Joran.

Ithana's aandacht werd naar het gat getrokken. Rook kringelde omhoog uit de krater, die vol lijken lag. Het waren geen normale lichamen, maar groene,

misvormde wezens. Ithana trok een vies gezicht. 'Zuigers.' Ze richtte zich tot moeder: 'Je had gelijk.'

Moeder schudde haar hoofd. 'Leffin had gelijk. Hij heeft mij laten weten dat we het nest in het Springbos konden vinden.'

Ithana knikte afwezig. Leffin was een paar weken geleden vertrokken, omdat hij verontrustende berichten had vernomen over wevers die zich bij Mordis wilden aansluiten. Aangezien hij nog steeds niet terug was, vreesde ze dat er iets mis was gegaan.

Moeder liet een touw zakken. 'Aan jou de eer.'

Ithana greep het touw en klom naar beneden. Haar laarzen kwamen in een laagje water terecht. Moeder sprong haar achterna en gaf haar een fakkel.

Ithana onderzocht de ruimte en kneep haar neus dicht. Een paar meter bij haar vandaan bevond zich een kleine bron met pruttelend, groen water waar damp vanaf kwam. Erin en eromheen lagen beesten, sommige dik en lang, andere klein en dun. Hun lijven zaten onder de zuignappen en op hun hoofden hadden ze een lange angel. Het waren er minstens vijftig. Ze lagen half over elkaar heen en zaten onder de brandwonden. Een penetrante zwavelgeur hing in de lucht.

Joran landde naast haar. 'Ik wist wel dat je het kon. Ik weet zeker dat alle luimen na vandaag achter je zullen staan.'

'Dit is nog maar het begin.' Ithana liet het nest achter zich en liep een gang in.

Joran volgde haar de ondergrondse tunnel in. Zo nu en dan passeerden ze een deur of een kleine bron.

Moeder wever haalde Ithana in en gebaarde dat ze moest stoppen. De vrouw hield een kaart in het licht van de fakkel en bestudeerde de gangen. 'Het is niet ver meer.' Moeder richtte haar blauwe ogen op Ithana en glimlachte. 'Na wat je hebt laten zien, word je geac-

cepteerd als een van ons. Niemand zal je meer als een vreemde behandelen en je kunt van ons op aan. Voor zover ik weet, heeft een myada dat nog nooit eerder voor elkaar gekregen.'

Verderop ging een deur open en vervolgens stormde een oneindige voorraad slijkers de gang in. Ze namen de vorm aan van luimen, lang en met een smal gezicht en steile haren. Langs hun groene huid stroomde slijm en uit hun haren vielen plakkerige druppels. Welk uiterlijk de gedochten ook aannamen, hun huidskleur veranderde nooit. Hun bewegingen waren houterig en stijf, in vergelijking met de luimen.

Ithana greep haar zwaard en onthoofde een slijker. Zijn slijmerige lichaam werd door de aarde opgenomen alsof het water was.

De andere luimen namen het gevecht over. Ithana rende verder, gevolgd door Joran en moeder.

Zodra ze een hoek om gingen, bleef moeder stokstijf staan. Een gekwelde kreet verliet haar keel en ze sprintte ervandoor.

Ithana tuurde de tunnel in en hapte naar adem. Verderop was een open ruimte. In het midden hing Leffin ondersteboven aan een paal. Zijn kleding hing in slierten langs zijn lijf en zijn enkels en polsen waren bij elkaar gebonden. Haar maag draaide zich om. Ze rende op hem af.

Moeder knoopte de touwen los en liet Leffin voorzichtig naar beneden zakken. Uit haar handen kwamen groene draden die ze om haar zoon heen weefde. Langzaam kwam de kleur terug in zijn gezicht.

'Waarom heeft hij zichzelf niet beschermd?' vroeg Joran.

Moeder wikkelde nog enkele groene spinsels om Leffin heen en haalde diep adem. 'Er klopt iets niet met deze -'

Leffin opende zijn ogen. 'Waar zijn ze gebleven?'

Hij sprong overeind en keek in het rond.

Moeder pakte zijn schouders. 'Rustig. We hebben het nest van de zuigers vernietigd en de slijkers vermoord.'

Leffin duwde een paar donkere plukken haar uit zijn gezicht. 'Nee, het is erger dan ik dacht. De zuigers hadden hulp van wevers. Dit hele vertrek staat bol van de kleuren en ze hebben iets gedaan waardoor ik mijn schild niet kan gebruiken.'

'Vertel me alles,' zei moeder.

'Niet hier. Ze gebruiken een detectieweefsel. Iemand van hogerop houdt ons in de gaten.'

'Kan je het ongedaan maken?' vroeg Ithana aan moeder.

De vrouw schudde haar hoofd. 'Ik ben een meester in genezing, niet in anti-weefsel.'

'Waarom hebben de wevers je meegenomen?' vroeg Joran aan zijn broer. 'Waren ze onder invloed van manipulatiestaafjes?'

Ithana huiverde, steeds meer mensen voegden zich bij het leger van Mordis en als ze het niet vrijwillig deden, kregen ze een staafje in hun hoofd. Met een geleider konden de dragers van manipulatiestaafjes worden aangestuurd.

Leffin zuchtte. 'Ik weet het niet. Barst! Het leek alsof ze hier waren uit vrije wil.'

'Dus je vermoeden was juist,' zei Joran.

'Het lijkt erop. Ten minste drie wevers hebben zich aangesloten bij Mordis. We moeten hier weg.'

Een frisse wind verkoelde Ithana's huid. Ze was weer bovengronds en trok een vies gezicht naar het gat met de verkoolde zuigers.

Leffin klom met gemak omhoog en glimlachte naar haar. 'Ik ben in Xinabar informatie te weten gekomen over Farzu. Hij heeft de beschikking over tweedui-

zend farzels, een stuk of vijfhonderd soldaten en, als mij de waarheid is verteld, zelfs enkele wevers. Hij houdt zich schuil in het brandende kasteel.'

Ithana grijnsde, ze kon het niet tegenhouden. 'Ik zal hem uit zijn schuilplaats lokken, hem zijn eigen bloed laten drinken en zijn botten verpulveren.'

'Een uitstekend plan,' zei Leffin. 'Ik raad je aan om vandaag nog te vertrekken, maar voordat je dat doet, is er één ding dat ik je wil laten zien. Joran kan ons ernaartoe brengen.'

Het hoofd van Joran verscheen boven het gat. Hij plaatste zijn handen op de aarde en sprong met een lenige beweging uit de krater. 'Waarnaartoe?'

'Weet je nog de plek waar we vroeger tikkertje speelden? Bij de Westereilanden? Ik was elf en jij was zes, maar toch was jij me altijd te slim af.'

'Ik verplaatste me van eiland naar eiland, terwijl jij steeds een schild om je heen creëerde, waardoor ik jou niet kon raken.'

Leffin knikte. 'Ik wil dat je ons daarheen brengt, het onderste eiland om precies te zijn.'

'Nu?'

Leffin knikte opnieuw.

Ithana merkte dat ze nog steeds stond te grijnzen. Haar lach verdween en werd vervangen door een zware druk op haar borst. De haat die ze voelde voor Farzu was met haar vergroeid, een spanning die diep in haar lichaam zat en waar ze binnenkort eindelijk iets mee kon doen, misschien kon ze er zelfs een einde aan maken. Ze zou hem op zijn knieën dwingen, hem laten smeken en hem daarna langzaam doden.

Ithana wierp een blik op moeder wever, die net uit de opening klauterde.

Moeder veegde haar handen af aan haar broek. 'Ik zal jullie niet tegenhouden.' Ze richtte haar aandacht op Leffin. 'Besef wel dat Ithana nog maar net bij de

familie hoort. Als je haar nu meeneemt, krijgt ze niet de kans om zich stevig te verankeren in onze gemeenschap.'

Leffin haalde zijn schouders op. 'Dat komt wel als ze Xinabar aan ons overhandigt.' Hij richtte zich tot Ithana. 'Of niet soms?'

Ithana knikte. 'De stad interesseert me niet, zolang Farzu maar in een graf eindigt.'

'Kun je niet één dag wachten?' vroeg moeder.

'Ik zou liever één dag minder wachten,' zei Leffin. 'Heb je nog iets wat Ithana kan gebruiken?'

Moeder haalde een rode bal uit de zak van haar mantel en gaf die aan Ithana. 'Deze had ik meegenomen voor het geval er onder de grond nog iets kapot gemaakt moest worden. Het kost veel tijd om een nieuwe te maken, dus gebruik hem niet te snel.'

Ithana stopte de bal in haar zak en knikte.

Leffin richtte zich tot Joran. 'Vandaag nog?'

Joran draaide met zijn ogen. Hij legde zijn ene hand op de schouder van Ithana en zijn andere op die van Leffin. Een fel licht omringde hen en vervolgens kwamen ze uit bij een grote vlakte, omgeven door bergen. Karren waren volgeladen met stenen en op allerlei plekken bevonden zich groepjes mensen, omringd door kleuren.

'Wevers,' zei Ithana.

Enkele toeschouwers kregen hen in het vizier en begonnen luidkeels te roepen: 'Grijp hen. Laat ze niet ontsnappen.'

Meer dan honderd mensen draaiden zich naar hen om. De lucht knetterde zodra de wevers rode, oranje en roze draden naar hen toe slingerden.

Leffin duwde Ithana en Joran opzij en creëerde een schild. Ithana landde hard op de grond en schaaftte haar hand open aan een steen. Een rode gloed botste sissend tegen de doorzichtige muur.

‘Haal ons weg van het eiland!’ schreeuwde Leffin naar Joran. ‘Breng ons naar de plek waar je vader is gestorven.’

Joran greep hun armen. Even werd alles wit. Het volgende moment stonden ze aan de rand van een donker bos.

Duizenden bladeren ruisten in de wind. Joran kneep zijn lippen samen en zijn ogen vertoonden een vochtige gloed. ‘Moeder vergeeft het ons nooit als we het bos in trekken.’

Leffin trok zijn wenkbrauwen op. ‘Het Duistere Massief in? Ik ben niet gek.’

Joran klemde zijn kaken op elkaar. Hij haalde diep adem. ‘Vier jaar geleden is mijn vader in deze bossen vermoord. Ik mis hem nog steeds.’

Ithana wist hoe het was om iemand te verliezen. De pijn had zich diep in haar genesteld en soms had ze moeite om haar woede te beteugelen. Leffin en Joran hadden haar op zulke momenten meegenomen naar dorpen die werden overvallen door aanhangers van Mordis, of naar ondergrondse opslagplaatsen die wemelden van de duistere wezens.

Ze legde haar hand op Jorans arm. ‘Dat je hem mist, betekent dat hij een goede vader was.’

Joran knikte. ‘Hij ging naar het Duistere Massief omdat hij een weddenschap was aangegaan. Hij wilde bewijzen dat hij voor niets en niemand bang was. Drie dagen later vonden we hem aan de rand van het woud. Hij was gewurgd en zijn huid zat onder de striemen. Mijn vader was niet de eerste. Na hem zijn er nog vele anderen het bos in gegaan. De verminkingen worden elk jaar extremer.’

Ithana gaf een kneepje in zijn arm.

‘Leffin zal het nooit toegeven,’ zei Joran, ‘maar ik weet dat hij mijn vader als zijn eigen vader beschouwde. Twee jaar na zijn dood zijn we onze zusjes kwijtge-

raakt. Ze waren nog maar zeventien jaar oud. Lamarda werd overvallen door farzels, omdat Farzu dacht dat we een witte broche bezaten. Een broche die we overigens nooit hebben gehad. Ze vernietigden de hele stad. De luimen hebben de huizen opnieuw gebouwd, maar mijn moeder had te veel herinneringen aan die plek, daarom zijn we naar Nodrim verhuisd.'

Ithana liet hem los. 'Farzu zal boeten.' Alles wat haar vroegere meester haar had geleerd, had ze van zich afgeworpen. Ze hield zich niet langer verborgen achter een bruine mantel, in plaats daarvan droeg ze een zwarte broek met daaroverheen een blauw gewaad. Ze weigerde tevreden te zijn met de regels van de machthebbers en noemde Joran en Leffin haar vrienden. Nog niet zo lang geleden beschouwde ze vriendschap als een wapen dat tegen haar kon worden gebruikt, nu zag ze het als een schild.

Leffin was een stukje bij hen vandaan gelopen. Hij staarde naar de lucht, waar enkele wolken voorbijdreven. Om hem heen glinsterden gele draden en hij maakte een geconcentreerde indruk.

'Zitten we niet goed?' vroeg Joran, terwijl hij omkeek.

Ithana volgde zijn blik, in de verte stonden de hoge gebouwen van de stad Lamarda.

Leffin draaide zich met een ruk om, de gele gloed verdween. 'We moeten meer naar het noorden, maar ook weer niet te ver.'

Opnieuw verplaatste Joran hen, tot ze bij een stenen muur terechtkwamen.

'We hebben geen tijd om een poort te zoeken,' zei Leffin tegen Ithana. 'Gebruik de weefselbal die moeder je heeft gegeven. Ik zal zorgen voor een schild. Kijk goed rond en neem alles in je op. Als de wevers komen, hebben we niet veel tijd, dus benut elk ogenblik.'

Ithana pakte de rode bal, die meteen begon te knetteren. 'Wanneer moet ik de muur vernietigen?'

'Nu!' riep Leffin.

Ze smeedde de bal naar voren. Met veel kabaal vlogen brokken steen alle kanten op, waardoor er een gat ontstond. Erachter was het mistig en doodstil.

Leffin liet gele draden om de mist heen kronkelen. Hij was een gele wever, een ziener, en kon op deze manier achterhalen wat zich in de mist afspeelde. 'Kom.'

Zodra ze door de opening waren gegaan, begon de mist op te lossen. Vanuit het niets verschenen er acht vrouwen tegenover hen. Eensgezind hieven de vrouwen hun handen op en stuurden rode draden op hen af. De weefsels kronkelden om het onzichtbare schild van Leffin heen.

'Negeer hen,' zei Leffin. 'Jullie moeten zien wat voor plek dit is.'

Langzaam werd de omgeving zichtbaar. Eerst alleen de bruine aarde en het platgestampte gras, maar daarna ook de gebouwen en oneindig veel mensen.

Bouwlieden waren bezig om allerlei constructies in elkaar te zetten, hun hamers kwamen met geweld op stenen terecht. Wevers waren in de weer met kleuren. Oerags trokken zware karren met piepende wielen achter zich aan.

'We komen niet door zijn schild heen,' zei een van de wevers. Ze voegde nog meer rode draden toe, maar het enige wat ze daarmee bereikte was een luid gesis.

Een andere wever ging over op paars. Haar ogen fonkelden kwaad zodra ze besepte dat ook dat niets opleverde. 'Dit gaat niet werken.' De vrouw liet de draden vervagen en bonsde tegen de onzichtbare blokkade. De anderen namen haar voorbeeld over.

Ithana tuurde tussen hen door. Haar aandacht bleef hangen bij een simpel huis. Aan alle zijden stonden steenreuzen die met hun massieve handen tegen het

gebouw aan duwden. De muren schoven over elkaar heen en het huis werd kleiner en kleiner, tot er slechts één enkel steentje over was. Een van de reuzen tilde het steentje op en wierp het op een kar, die al tot de rand toe was volgeladen met stenen.

Ithana's blik gleed verder, naar andere steenreuzen die eveneens bezig waren om gebouwen in elkaar te duwen.

'Ik heb een idee,' zei een van de wevers. 'Ik ben zo terug.' Ze verdween in een oranje waas.

De anderen gaven het nog niet op. Ze gooiden met stenen, maakten weefselzwaarden en probeerden het schild met geweld te vernietigen.

Ithana negeerde hen en legde haar hoofd in haar nek. In de lucht zweefden vreemde voorwerpen. Het leken wel gigantische bloembollen, die bedekt waren met een laag mos. Mannen en vrouwen beklommen onzichtbare trappen. Ithana vernauwde haar ogen. Nee, niet onzichtbaar. Het was alsof de trappen van water waren. Een man deed een verborgen deur open, die omhoog klapte, waardoor ze een blik kon werpen in een opslagplaats, midden in de lucht.

'Wat is dit voor plek?' vroeg Joran.

'Dit is een weefselbolwerk,' antwoordde Leffin. 'Hier bundelen wevers hun krachten om voorwerpen te creëren. Er is maar één manier waarop wevers zulke krachtige dingen kunnen maken: eensgezindheid. Ze moeten onder invloed zijn van manipulatiestaafjes.'

'Maar wat zijn ze aan het doen?' vroeg Joran.

'Mordis' volgelingen zijn van plan om alle steden en dorpen te verwoesten. Als er geen levend persoon meer in Sondar is, zullen ze deze stenen weer uitklappen. Op die manier kunnen ze overal nieuwe steden maken voor de creaties van Mordis.'

'Dus hier maken ze die uitklapbare stenen,' zei Ithana. 'Wil je deze plek vernietigen?'

‘Zeker, maar eerst zullen we met Farzu moeten afrekenen.’

Een oranje waas verscheen. De vrouw die was vertrokken kwam terug. Aan alle kanten doemden nu wevers op.

‘Barst!’ zei Leffin. ‘Het is tijd om te vertrekken.’

Joran pakte hun armen en in een lichtflits waren ze verdwenen. Ze kwamen weer tevoorschijn bij een scheefgezaakt gebouw, in een van de vele steegjes van Nodrim. Joran wreef in zijn ogen en maakte een vermoeide indruk.

‘Hou je het nog vol?’ vroeg Ithana.

Hij knikte, hoewel zijn huid erg bleek was geworden. ‘Een beetje hoofdpijn, dat is alles.’

Leffin legde zijn hand op Ithana’s schouder. ‘Een tijd geleden vroeg je mij of Nok nog in leven was.’

Ithana hield heel even haar adem in. Het was een jaar geleden dat ze de oerag voor het laatst had gezien in het oude kamp van Farzu. ‘En?’

Leffin knikte. ‘Ondanks zijn omstandigheden maakt hij het goed.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Nok was eveneens de reden dat ik je het bolwerk liet zien. Ze hebben hem gevangengenomen. Hij wordt ingezet om zwaar werk te verrichten. Hij krijgt genoeg te eten en heeft het beter voor elkaar dan de meeste gevangenen.’

‘Als hij daar is, moeten we hem bevrijden.’

‘Later,’ zei Leffin. ‘Hij verkeert niet in direct gevaar. Eerst moeten jullie naar Xinabar gaan om wraak te nemen op Farzu. Ik zal een boodschap sturen naar de luimen in het Ruige Bos.’

‘Ga je niet met ons mee dan?’ vroeg Ithana.

Leffin schudde zijn hoofd. ‘Joran kan maximaal twee personen met hem mee teleporteren. Ik denk dat jullie meer hebben aan moeder wever. Bovendien heb

ik een droom gehad. Ik zou willen dat het anders was, maar ik moet de wevers opzoeken. Om een ramp te voorkomen, heb ik de hulp van Brik nodig. Ik kan niet zeggen dat ik ernaar uitkijk om die vette oerag weer te zien, maar er zit niets anders op.'

'Farzu zal sterven,' zei Ithana.

Leffin kneep even in haar schouder. 'Daar ga ik van uit.'